

Exodus 16:1-13

2. epištola Pavlova do Korintu 4:7-18

Matoušovo evangelium 25:14-30

Bude tomu, jako když člověk, který se chystal na cestu, zavolal své služebníky a svěřil jim svůj majetek; jednomu dal pět hřiven, druhému dvě, třetímu jednu, každému podle jeho schopností, a odcestoval. Ten, který přijal pět hřiven, ihned se s nimi dal do podnikání a vyzískal jiných pět. Tak i ten, který měl dvě, získal jiné dvě. Ten, který přijal jednu, šel, vykopal jámu a ukryl peníze svého pána.

Po dlouhé době se pán těch služebníků vrátil a začal účtovat. Přistoupil ten, který přijal pět hřiven, přinesl jiných pět a řekl: ‚Pane, svěřil jsi mi pět hřiven; hle, jiných pět jsem jimi získal.‘ Jeho pán mu odpověděl: ‚Správně, služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi a raduj se u svého pána.‘ Přistoupil ten se dvěma hřivnami a řekl: ‚Pane, svěřil jsi mi dvě hřivny; hle, jiné dvě jsem získal.‘ Jeho pán mu odpověděl: ‚Správně, služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým; vejdi a raduj se u svého pána.‘

Přistoupil i ten, který přijal jednu hřivnu, a řekl: ‚Pane, poznal jsem tě, že jsi tvrdý člověk, sklízíš, kde jsi nesel, a sbíráš, kde jsi nerozsypal. Báł jsem se, a proto jsem šel a ukryl tvou hřivnu v zemi. Hle, zde máš, co ti patří.‘ Jeho pán mu odpověděl: ‚Služebníku špatný a líný, věděl jsi, že žnu, kde jsem nezasel, a sbírám, kde jsem nerozsypal. Měl jsi tedy dát mé peníze peněžníkům, abych přišel a to, co mi patří, si vybral s úrokem. Vezměte mu tu hřivnu a dejte tomu, který má deset hřiven! Neboť každému, kdo má, bude dáno a přidáno; kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má. A toho neužitečného služebníka uvrhněte ven do temnot; tam bude pláč a skřípění zubů.‘

**Jak dál?**

Není žádným tajemstvím, že se z dálky dívám na závěr své služby v Litomyšli. Říkám tomu „přistávat“. Slýchám, že je to

brzo. Nebo mi kladete otázky, zda chci utéci. Nechci, je mi tu dobře a jsem vděčný za každý den. Ale uvědomuji si, že se všechno vyvíjí a vždycky jsem se snažil být napřed, nebýt překvapen skutečností, kterou bych dlouho přehlížel. Proto jsem vítal podobu pravidelné vizitace, která v podání mých dvou kolegů nepřišla jako kontrola, ale spíše jako pokus zahlédnout náš život z jiné strany a připravit nás na nové poměry.

Vizitátoři pak zmínili v závěrečném členském shromáždění podobenství o hřivnách. Vlastně jen volně, jako inspiraci pro další přemýšlení. Protože měli za cíl přivést nás k rozhovoru o podobě našeho sboru, rád bych se jejich slov chopil a vrátil je po měsíci na stůl.

Takže nejdříve biblická práce: Hospodář při přípravě na cestu rozdal úkoly. Byly to finanční obnosy ve stříbře, tehdy se jim říkalo talenty. A byl si jist, že nedává jen práci, ale také úspěch. Že jeho talenty prostě přinesou užitek. Služebníci podle svých schopností dostali základní obnos a hospodařili. Téměř všichni pak očekávali návrat hospodáře s výnosem původních talentů. Až na jednoho, který radši stříbro zakopal, jen aby nemusel pracovat a předávat užitek své práce cizímu. Věnoval se radši svým věcem a stříbro odevzdával netknuté. Ani jej nenapadlo využít schopnosti dalších a peníze investovat u nich. Bylo pro něj lepší, aby talenty ležely. Všichni byli pochváleni za dobrou práci. Ale ten poslední šetřílek dostal vynadáno a byl vyhozen. Hospodář mu po návratu řekl, že je lenoch

A proč jsme k tomu četli ze Staré smlouvy ten příběh z pouště? Protože to bylo jen měsíc a půl po odchodu z Egypta a Mojžíš s Áronem si vyslechli: „**Kéž bychom byli zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme sedávali nad hrnci masa, když jsme jídávali chléb do sytosti. Vždyť jste nás vyvedli na tuto poušť, jen abyste celé toto shromáždění umožili hladem.**“ (Exodus 16:3) Úkoly a posláním rebelům připadly na poušti stejně neunesitelné, jako onomu poslednímu služeb-

níkovi, který měl pocit, že mu bylo naloženo něco, co nezvládne. Že má dělat, co si neobjednal. Proto Izraelité plánovali rezignaci a za viníky označili Mojžíše a Árona. Hospodin je však nenechal.

A slova z dopisu Korintským? Ta jsme četli proto, abychom zaslechli skutečnost života z pohledu apoštolů zatížených prací, věčným vandrováním a nespokojeností lidí. No jistě, jsme spolu s apoštoly jako hliněný střep se vzácným obsahem. Jde o nesmírnou Boží moc. „**Jsme tísněni, ale nejsme zahrnutí do úzkých; jsme bezradni, ale nejsme v koncích; jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni; jsme sráženi k zemi, ale nejsme poraženi.**“ (2. epistola Pavlova do Korintu 4:7-9) Tak to píší apoštolé. Jim to zatížení talenty, hřivnami, přes to všechno dává smysl. Práce jednoznačně přináší výnos: „**To všechno je kvůli vám, aby se milost ve mnohých hojně rozmáhala, a tak přibývalo i díků k slávě Boží.**“ (2. epistola Pavlova do Korintu 4:16)

A tady by se dalo skončit, a nebylo by to špatně. Přijměte pozvání k rozhovoru. Jistě si nepovíme dnes všechno, ale budeme se k té diskusi zas a zase vracet. Jen chci před prázdninami začít.

Začali jsme ten rozhovor o talentech či o hřivnách ve staršovstvu a sestra a bratři přinášeli pohledy z různých stran: „Máme tři hřivny a chce se po nás, abychom se chovali jako ti, co mají pět hřiven!“ Tedy klademe na sebe vyšší nároky, než sám hospodář. Ten systém úkolů nás uštve.

Nebo: „Máme pět hřiven, ale zvládáme jen ty tři. Na další dvě už nemáme. Bude to špatně, když je svěříme penězoměncům, jak je to zmíněno v evangeliu?“ Tedy nebudeme všechno stíhat a pozveme další, aby nám pomohli. Třeba i zvenčí našeho Nového kostela?

Ještě jeden pohled: „Vůbec nevíme, že jsme něco dostali, zda máme nějaké hřivny a jaké hřivny by to měly být?! Vždycky

jsme si mysleli, že máme jiná obdarování, než se tady o nich mluví...“

Společně si tedy musíme popsat, čím jsme obdařeni. Objevovat obdarování, abychom je nenechali ležet. Zcela prakticky: Na podzim si ve členském shromáždění musíme najmenovat komisi pro volbu staršovstva, která proběhne na začátku příštího roku. A asi by se o tom měla vést debata. Co kdybychom si nevolili hlavy do počtu, ale lidi na konkrétní práci. A vlastně to tak je už i nyní. Když jsem povzbuzoval nynější členy staršovstva, nechtěl jsem po každém všechno. A bylo by dobře, kdybyste to teď udělali i vy. Povzbudte k volbě ty, které potřebujete pro jasně vymezenou práci.

Podobně s mým nástupcem. Začali jsme brzo a oslovili jsme už téměř deset lidí. Ale nic. Asi není třeba hledat pomazanou hlavu, když máte dva vystudované teology. Nicméně potřebujete člověka, který by to vše propojoval a spojoval. Vydohadujte si přesněji, co po něm chcete. Neříkejte neurčitě: „No, chceme, abys pokračoval...“ To on dozajista nebude umět! Udělejte jasné zadání a vyhledejte pak výběrové řízení. Důsledně hledejte nejvhodnějšího obdarovaného člověka. A ordinaci a vše potřebné ten člověk časem získá, jen když naplní potřeby tohoto sboru. Řády církve se musí přizpůsobit. Jde o výsledek.

A pak pokračujte. Hodně jsme si řekli minulou neděli o práci s dětmi a mládeží. Ale ještě toho tam docela dost zůstává, totiž ten obsah toho, jak se to vše bude dělat. A pak máte úžasný kostel a možnosti spolupráce s městem. A je tu společná ekuména - to je moc lehké říci, že ti, co chodili - prostě už nejsou a odešli na věčnost, tak to skončilo. Takhle se to vymluvit nedá. Takže budeme obecně muset najít jiné formy spolupráce, než jaké jsme používali léta. Evangelický sbor bude rok bez faráře, zcela jistě tam bude muset pomoci David Beňa a Lukáš Rejman, protože chceme, aby ten sbor prosperoval. Tak budeme prosperovat my všichni. Přece musíme držet spolu!

Nebo: Může se vám zdát, že doprovázet někoho a pomáhat mu přežít nemá žádnou duchovní cenu. Poslouchat jeho zmatky v manželství či nezdary v hledání partnera bez toho, že se stane křesťanem, jsou pro někoho na nic. Musíme si ale odpovědět, zda nejsme dobrými svědky evangelia už a právě tím, jak nasloucháme a jak odpovídáme. Jak směle věříme, co pro nás znamená ten Bůh a jak jsme právě my jej ochotni poslouchat.

Zpátky k podoběnsství. Vlastně je to stále o talentech, hřivnách a hodnotách, které jsme dostali. Samozřejmě se dá říci, že máme tři a nebo pět hřiven, jenže - nechceme žádnou. Nechceme ani jednu. Nechceme se o ně starat, protože prostě nechceme. Nechceme jít po poušti. Chceme klid, který tu býval.

Hmm, ale to asi není dobře... Je lepší si s apoštolem opakovat: „... neklesáme na mysl: i když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovujeme. Toto krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy nám, kteří nehledíme k viditelnému, nýbrž k neviditelnému. Viditelné je dočasné, neviditelné však věčné.“ (2. epištola Pavlova do Korintu 4:16nn)

Amen